

разтърсили земята. После изгрѣло слънцето въ небето. И радостъ огрѣла сърдцето на козарчето. Тогава то слѣзло въ полето при джба. Свирило съ свирката. И тъй се молило и думало на стария джбъ :

— Благодарень съмъ, че ми даде жена, макаръ желта костенурка, но тя не готви, не гъче, не пѣе. . .

Богъ билъ задъ стария джбъ. Чулъ молитвата на козарчето и казалъ :

— Върни се, сине мой, и се утеши!

Козарчето се върнало въ колибата. Тамъ намѣрило топла пита хлѣбъ, гърненце съ вариво и колибата чисто приметена.

— Баща ми ме изпжди, — казало козарчето на орела, — а сега ми изпраща хлѣбъ и гостба.

— Никои не е идвалъ въ колибата днесъ, — казалъ орелътъ.

Козарчето тогава се осъмнило. То поржчало на орела да остане и гледа презъ една дупка какво става въ колибата. А то съ козитѣ отишло въ планината.

Когато засвирила свирката вече далечъ, орелътъ гледа презъ дупката: изъ черупката на костенурката излиза млада девойка. Тя била хубавица. Лицето ѝ — бѣла луна. Очитѣ ѝ — будни звезди. Тя помела колибата. Запалила огънь въ огнището, Нагласила гърненцето съ вариво. И почнало да меси хлѣба. Орелътъ тихо хвъркналъ при козарчето и му разказалъ какво е видѣлъ.

Козарчето бързо се завтекло. Отишло задъ колибата и погледнало презъ дупката. Гледа — вжтре хубава девойка. Лицето ѝ — бѣла луна. Очитѣ ѝ — будни звезди. Разтреперило се отъ радостъ козарчето. Не знаело какво да стори и духнало перушинката. Забучала буря. Рукналъ пороень дъждъ и придошли води. Свѣтковици разтърсили цѣлата земя. И грѣйнало слънце на небето. И грѣйнала радостъ въ сърдцето на козарчето.

— Остани! — извикало козарчето на смаяната девойка.

Тя погледнала къмъ черупката, но пороитѣ и вѣтроветѣ я били вече отвлѣкли. Козарчето протегнало къмъ девойката ржце отъ радостъ.

Тя се усмихнала. Роза цѣфнала на устнитѣ ѝ. И казала :

— Ти ме обикна, ще остана.

Тогава се хванали за ржка и тръгнали нагоре по планината. Цвѣтята викали следъ тѣхъ: „вземете и насъ“. Дърветата на гората протегали клони по тѣхния пжтъ. Бѣлиятъ облакъ отъ небето свѣтѣлъ и молилъ: „вземете и мене“. Орелътъ летѣлъ напредъ, вперилъ погледъ въ високата планина.

Горе на планината козитѣ посрещнали своя господарь и неговата скипа невѣста. Козитѣ ги окржили въ кржгъ и радостно допирали глави до дрехитѣ имъ. Звездитѣ слѣзли надъ самата планина и имъ пѣли цѣлата нощъ.